RETTENS KENDELSE (Anden Udvidede Afdeling)

4. februar 2004 *

I sag T-14/00,

Coöperatieve Aan- en Verkoopvereniging Ulestraten, Schimmert en Hulsberg BA, Ulestraten (Nederlandene), og 143 andre sagsøgere, hvis navne fremgår af bilaget til nærværende kendelse, først ved advokat G. van der Wal, derefter ved advokat L. Parret, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgere,

støttet af

Kongeriget Nederlandene, først ved M. Fierstra, derefter ved H.G. Sevenster, som befuldmægtigede,

intervenient,

* Processprog: nederlandsk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved H. Speyart og G. Rozet, derefter ved G. Rozet og H. van Vliet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 1999/705/EF af 20. juli 1999 om Nederlandenes statsstøtte til fordel for 633 nederlandske tankstationer ved grænsen til Tyskland (EFT L 280, s. 87),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne V. Tiili, A.W.H. Meij, M. Vilaras og N.J. Forwood,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Ved beslutning 1999/705/EF af 20. juli 1999 om Nederlandenes statsstøtte til fordel for 633 nederlandske tankstationer ved grænsen til Tyskland (EFT L 280, s. 87, herefter »beslutningen«) har Kommissionen erklæret den støtte, som Kongeriget Nederlandene har ydet til 450 nederlandske tankstationer, uforenelig med fællesmarkedet og med aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 (EFT 1994 L 1, s. 3) og har krævet den allerede udbetalte støtte tilbagesøgt. Blandt de tankstationer, som ved navns nævnelse er omfattet af denne beslutning, figurerer bl.a. Borrekuil BV, Beek (Nederlandene), samt sagsøgerne.

2 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. september 1999 har Borrekuil, ved advokat P.W.A.M. van Roy, anlagt sag til prøvelse af beslutningen. Sagen er blevet registreret som sag T-211/99.

3 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 16. december 1999 har Kommissionen i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement fremsat en formalitetsindsigelse mod dette søgsmål. Borrekuil har fremsat sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen den 3. og den 9. februar 2000.

4 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. januar 2000 har sagsøgerne i henhold til artikel 230, stk. 4, EF anlagt den foreliggende sag, hvorved de har nedlagt påstand om annullation af beslutningen, i hvert fald for så vidt som den angår sagsøgerne.

5 Den skriftlige forhandling i sagerne T-211/99 og T-14/00 blev udsat fra den 9. marts 2000 til den 13. juni 2002 på afsigelsen af Domstolens dom i den parallelle sag C-382/99, Nederlandene mod Kommissionen.

6 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 1. marts 2000 har Kongeriget Nederlandene anmodet om tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for sagsøgernes påstande. Ved kendelse af 3. oktober 2003 har formanden for Rettens Anden Udvidede Afdeling imødekommet anmodningen.

7 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 19. juni 2000 har Borrekuil ligeledes anmodet om tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for sagsøgernes påstande. Interventionsbegæringen er i overensstemmelse med procesreglementets artikel 116, stk. 1, første afsnit, blevet forkyndt for sagens parter. Parterne har ikke inden for den fastsatte frist fremsat bemærkninger til denne anmodning.

8 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 116, stk. 1, tredje afsnit, har formanden for Anden Udvidede Afdeling henskudt afgørelsen om Borrekuils begæring om intervention til afdelingen.

Retlige bemærkninger

9 Borrekuil har gjort gældende, at virksomheden har en berettiget interesse i afgørelsen af den i nærværende sag for Retten indbragte retstvist i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 40, stk. 2, i statutten for Domstolen. I den forbindelse har virksomheden anført, at den påvirkes af beslutningen i samme grad som nogle af sagsøgerne. I lighed med disse er virksomheden nemlig i beslutningen identificeret som tilhørende kategorien af videreforhandlere/forpagtere (»company-owned/dealer-operated« eller »Co/Do«), der er tilknyttet et olieselskab ved en klausul vedrørende et priskontrolsystem. I henhold til beslutningen har de 80 tankstationer, der tilhører denne kategori, herunder Borrekuil, ulovligt modtaget støtte, som det ved beslutningen blev pålagt de pågældende olieselskaber at tilbagebetale. Borrekuil mener derfor at have al mulig interesse i, at beslutningen annulleres.

10 I denne sammenhæng bemærkes, at ifølge artikel 40, stk. 2, i statutten for Domstolen, som i medfør af statuttens artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten, kan personer, der godtgør at have en berettiget interesse i afgørelsen af en retstvist — med undtagelse af retstvister mellem medlemsstater, mellem Fællesskabernes institutioner eller mellem medlemsstater på den ene side og Fællesskabets institutioner på den anden side — indtræde i retstvisten. Påstande, der fremsættes i en begæring om intervention, kan kun gå ud på at understøtte en af parternes påstande.

11 Det følger af fast retspraksis, at begrebet interesse i afgørelsen af tvisten efter ovennævnte bestemmelse skal defineres i relation til selve genstanden for tvisten og forstås som en direkte og aktuel interesse i, hvorledes der træffes afgørelse om påstandene, og ikke som en interesse i forhold til de fremførte anbringender eller argumenter. »Afgørelse« af tvisten skal således forstås som den endelige dom, der ønskes afsagt af den ret, for hvilken sagen indbringes, og som vil fremgå af domskonklusionen (jf. Domstolens kendelse af 25.11.1964, sag 111/63, Lemmerz-Werke mod Den Høje Myndighed, Sml. 1965-1968, s. 111, org.ref.: Rec. 1965, s. 835, og af 12.4.1978, forenede sager 116/77, 124/77 og 143/77,

Amylum m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 893, præmis 7 og 9, kendelse afsagt af Domstolens præsident den 17.6.1997, forenede sager C-151/97 P (I) og C-157/97 P (I), National Power og PowerGen, Sml. I, s. 3491, præmis 51-53 og 57, kendelse afsagt af formanden for Rettens Anden Afdeling den 20.3.1998, sag T-191/96, CAS Succhi di Frutta mod Kommissionen, Sml. II, s. 573, præmis 28, og af formanden for Rettens Første Afdeling den 3.6.1999, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 1797, præmis 14, og Rettens kendelse af 25.2.2003, sag T-15/02, BASF mod Kommissionen, Sml. II, s. 213, præmis 26).

12 Det følger også af retspraksis, at der skal sondres mellem de parter, der begærer intervention, og som godtgør at have en direkte interesse i afgørelsen vedrørende selve den retsakt, som påstås annulleret, og dem, som kun godtgør at have en indirekte interesse i tvistens afgørelse på grund af ligheder mellem deres egen situation og en af parternes (jf. Domstolens kendelse af 15.11.1993, sag C-76/93 P, Scaramuzza mod Kommissionen, Sml. I, s. 5715 og 5721, præmis 11, Rettens kendelse af 15.6.1993, forenede sager T-97/92 og T-111/92, Rijnoudt og Hocken mod Kommissionen, Sml. II, s. 587, præmis 22, og af 8.12.1993, sag T-87/92, Kruidvat mod Kommissionen, Sml. II, s. 1375, præmis 12, kendelsen i sagen CAS Succhi di Frutta mod Kommissionen, præmis 28, og kendelsen i sagen BASF mod Kommissionen, præmis 27).

13 I den foreliggende sag skal det for det første bemærkes, at sagsøgerne principalt har nedlagt påstand om, at »[beslutningen] annulleres helt eller delvist for så vidt angår de dele af beslutningens artikel 2 og 3, hvori det med hensyn til (en af) sagsøgerne fastslås, at de beløb, som sagsøgeren/-ne har modtaget ved anvendelsen af [den omhandlede nationale ordning] udgør ulovlig statsstøtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF og/eller skal tilbagebetales af sagsøgeren/-ne, og/eller for så vidt det fremgår af [beslutningen], at de beløb, som i henhold til den [omhandlede nationale ordning] kan eller vil blive udbetalt til sagsøgeren/-ne, vil blive anset for ulovlig støtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF«.

14 Det skal for det andet bemærkes, at beslutningen, således som det fremgår af dens ordlyd, dens betragtninger og dens dispositive del, på trods af, at den er udfærdiget og offentliggjort som en enkelt beslutning og er rettet til en enkelt

adressat, skal betragtes som en samling af 633 individuelle beslutninger, hvori det efter en undersøgelse sag for sag dels konstateres, at 183 særskilte tilskud, som Kongeriget Nederlandene har ydet individuelt til lige så mange udtrykkeligt nævnte tankstationer, er forenelige med fællesmarkedet, og dels konstateres, at tilskud, som denne medlemsstat individuelt har ydet til 450 udtrykkeligt nævnte tankstationer, er uforenelig med fællesmarkedet, hvorefter der kræves tilbagesøgning fra modtagerne af denne støtte. Beslutningen kan kun annulleres for så vidt angår de tankindehavere, der har fået medhold i deres søgsmål for Fællesskabets retsinstanser, og den forbliver bindende over for de tankindehavere, der ikke har anlagt annullationssøgsmål (jf. i denne retning dom af 15.10.2002, forenede sager C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P — C-252/99 P og C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8375, præmis 100, Rettens dom af 10.7.1997, sag T-227/95, AssiDomän Kraft Products m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1185, præmis 56 og 57, som af andre grunde blev ophævet ved Domstolens dom af 14.9.1999, sag C-310/97 P, Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., Sml. I, s. 5363, og kendelsen i sagen BASF mod Kommissionen, præmis 31).

15 Det skal for det tredje bemærkes, at hvis en person, der er individuelt berørt af en beslutning, der består af en samling af individuelle beslutninger, beslutter at anlægge annullationssøgsmål, skal Fællesskabets retsinstanser kun prøve de elementer i beslutningen, der vedrører denne person. De elementer, som vedrører andre personer, der er individuelt berørt af beslutningen, og som ikke er blevet anfægtet, er derimod ikke genstand for den tvist, retsinstanserne skal afgøre (dommen i sagen Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., præmis 53).

16 Under disse betingelser har Borrekuil kun interesse i, at sagsøgernes påstande i hovedsagen tages til følge, hvis den delvise annullation af beslutningen, som følger heraf, hvormed rigtigheden af de bemærkninger og vurderinger, der er foretaget i beslutningen med hensyn til Borrekuil, anfægtes, kunne forpligte Kommissionen til i medfør af artikel 233 EF at tage Borrekuils tilhørsforhold til kategorien af videreforhandlere/forpagtere i henhold til beslutningens artikel 2 og 3 op til fornyet overvejelse (jf. analogt kendelsen i sagen BASF mod Kommissionen, præmis 34).

17 Det fremgår dog klart af dommen i sagen Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl. (præmis 56 og 71), at i tilfælde af en delvis annullation af en beslutning, der består af en samling af individuelle beslutninger, medfører artikel 233 EF ikke, at Kommissionen er forpligtet til på de berørte parters anmodning at foretage en fornyet undersøgelse af lovligheden af denne beslutning, for så vidt som andre personer end sagsøgeren er individuelt berørt af den.

18 En interesse som den i præmis 16 omhandlede udgør derfor ikke en direkte og aktuel interesse i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i den i præmis 11 og 12 nævnte retspraksis, men højst en indirekte og potentiel interesse (jf. analogt kendelsen i sagen BASF mod Kommissionen, præmis 37).

19 De foregående overvejelser anfægtes ikke af, at Borrekuil har en selvstændig adgang til at anlægge sag til prøvelse af beslutningen, for så vidt som virksomheden er berørt af den, iden denne omstændighed er uden relevans for spørgsmålet om, hvorvidt Borrekuil har en berettiget interesse i at intervenere i den foreliggende sag. Den omstændighed, at Borrekuil rent faktisk har anlagt sag, eller at Kommissionen har fremsat en formalitetsindsigelse mod denne sag, er ligeledes uden relevans.

20 Ved et annullationssøgsmål vedrørende en beslutning, der består af en samling af individuelle beslutninger, er formålet med at tage hensyn til præmisserne i en dom om annullation, som angiver de nøjagtige grunde til den af Fællesskabets retsinstanser fastslåede ulovlighed, nemlig udelukkende at afgøre, hvad domskonklusionen helt nøjagtigt går ud på. En præmis i en dom om annullation kan ikke have retskraft for personer, der ikke var part i sagen, og over for hvem dommen derfor ikke kan have afgjort noget som helst (dommen i sagen Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., præmis 55).

21 Dermed vil en eventuel annullation af beslutningen, for så vidt som den berører sagsøgerne, ikke være til gavn for Borrekuils sag. Ligeledes vil en eventuel frifindelse af Kommissionen med hensyn til sagsøgernes påstande ikke være til ulempe for Borrekuil.

22 Henset til de forudgående betragtninger skal det fastslås, at den af Borrekuil påberåbte interesse ikke kan betegnes som en direkte og aktuel interesse i afgørelsen af tvisten som omhandlet i artikel 40, stk. 2, i statutten for Domstolen. Interventionsbegæringen skal derfor ikke tages til følge.

Sagens omkostninger

23 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, træffes afgørelsen om sagens omkostninger ved den dom eller kendelse, hvorved sagens behandling afsluttes. Da sagens behandling i forhold til Borrekuil afsluttes ved nærværende kendelse, bør der træffes afgørelse om omkostningerne i forbindelse med virksomhedens begæring om intervention.

24 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer de medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Da Borrekuil ikke har fået medhold, men parterne i hovedsagen ikke har nedlagt påstand om sagens omkostninger, bør hver part bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling):

1) **Begæringen om intervention tages ikke til følge.**

2) **Hver part bærer sine egne omkostninger i forbindelse med interventionen.**

Således bestemt i Luxembourg den 4. februar 2004.

H. Jung — Justitssekretær

J. Pirrung — Afdelingsformand